

Ongeloof

We lezen Gen.16:1-16:

▲ “Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen, en zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar. 2 En Sarai zeide tot Abram: Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren; ga toch tot mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En Abram luisterde naar Sarai. 3 En Sarai, de vrouw van Abram, nam Hagar, de Egyptische, haar slavin, nadat Abram tien jaar in het land Kanaän gewoond had, en gaf haar aan haar man Abram tot vrouw. 4 En hij ging tot Hagar en zij werd zwanger; toen zij zag, dat zij zwanger geworden was, was haar meesteres verachtelijk in haar ogen. 5 Toen zeide Sarai tot Abram: De krenking mij aangedaan, komt voor uw rekening; ik heb mijn slavin in uw schoot gegeven, en nu zij ziet, dat zij zwanger geworden is, ben ik verachtelijk in haar ogen; de Here doe recht tussen mij en u. 6 En Abram zeide tot Sarai: Zie, uw slavin is in uw macht; doe met haar wat goed is in uw ogen. Toen vernederde Sarai haar, en zij vluchtte van haar weg. 7 En de Engel des Heren trof haar aan bij een waterbron in de woestijn, bij de bron aan de weg naar Sur. 8 En Hij zeide: Hagar, slavin van Sarai, vanwaar komt gij en waarheen gaat gij? En zij zeide: Ik ben op de vlucht voor mijn meesteres Sarai. 9 En de Engel des Heren zeide tot haar: Keer naar uw meesteres terug en verneder u onder haar hand. 10 En de Engel des Heren zeide tot haar: Ik zal uw nageslacht zeer talrijk maken, zodat het vanwege de menigte niet geteld kan worden. 11 Voorts zeide de Engel des Heren tot haar: Zie, gij zijt zwanger, en zult een zoon baren, en hem Ismaël noemen, want de Here heeft naar uw ellende gehoord. 12 Hij zal een wilde ezel van een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen. 13 Toen noemde zij de naam des Heren, die tot haar gesproken had: Gij zijt een God des aanzien; want, zeide zij, heb ik hier ook omgezien naar Hem, die naar mij ziet? 14 Daarom noemt men die put: de put Lachai-roi; zie, hij is tussen Kades en Bered. 15 En Hagar baarde Abram een zoon en Abram noemde de zoon, die Hagar gebaard had, Ismaël. 16 En Abram was zesentachtig jaar oud, toen Hagar Ismaël aan Abram baarde.”

Het is moeilijk ons voor te stellen, deze enorme tegenstelling tussen hoofdstuk 15 en hoofdstuk 16 van Genesis. De tegenstelling tussen Abram, zoals die ons getoond wordt in het vorige hoofdstuk, als de man des geloofs en de Abram die ons in dit hoofdstuk wordt getoond, de man van ongeloof. In hoofdstuk 15 geloofde hij in de Heere en we kunnen lezen, dat de Heere het hem toerekende als gerechtigheid. En we kennen de omstandigheden. Hij was nog steeds kinderloos. En Abram zei hoe zal ik dan dit land erfelijk bezitten?

De Heere antwoordde hem, dat hij een lijfelijke zoon zal hebben en dat zijn nageslacht groot zal zijn. De Heere leidt hem dan s' avonds naar buiten en hij moet opzien naar de hemel, en de Heere zei, dat zijn nageslacht zo groot zou zijn als de sterren des hemels. En Abram geloofde de Here (vers 6)

▲ “En hij geloofde in de Here, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.”

Wat een enorme openbaring van geloof, en het werd hem toegerekend als gerechtigheid. Maar in Gen.16:3 lezen we:

- ▲ “En Sarai, de vrouw van Abram, nam Hagar, de Egyptische, haar slavin, nadat Abram tien jaar in het land Kanaän gewoond had, en gaf haar aan haar man Abram tot vrouw.”

Hij luisterde naar Sarai. We zien dat van Abraham's geloof na tien jaar niet veel overblijft. In Genesis 15 wandelde hij naar de geest, in Gen.16 handelt hij naar het vlees. Sarai schonk hem geen kinderen. Sarai sprak tot Abram. Zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar.

- ▲ “Sarai zei tot Abram, neem deze slavin. Ga toch tot mijn slavin, daar de Here mij niet vergunt kinderen te baren, misschien zal ik uit haar gebouwd.”

Daar spreekt het ongeloof van Sarai uit, zij gelooft er niet meer in, en Abram luisterde naar Sarai. Dit voorstel van Sarai is een nieuwe beproeving voor Abram.

Hieruit zie je hoe vaak een gelovige wordt beproefd op verschillende manieren. Hoe vaak is Abram is beproefd, keer op keer, op keer. De eerste keer dat hij wordt beproefd, moest zijn geloof zegevieren over zijn natuurlijke banden. Gods roeping betekende voor hem, toen hij geroepen werd uit Ur der Chaldeeën, uit Elam, dat hij zijn vaderland moest verlaten en ook dat hij zijn verwanten moest verlaten.

Als hij dan aankomt in het land Kanaän, wordt wederom zijn geloof beproefd, want terwijl hij daar aankomt in het land Kanaän, in dat geweldige land, blijkt daar een hongersnood in dat land te zijn.

Daarna moest hij een beproeving ondergaan met betrekking tot een broeder. Ook wij kennen dat wel, een beproeving ondergaan met betrekking tot een broeder. Er ontstond wrijving, er ontstond onenigheid tussen de schaapherders van Abram en die van zijn neef Lot. Abram vreesde dat deze ruzie zou uitlopen tussen een ruzie van hemzelf en Lot, een ruzie tussen broeders. Daarom deed Abram Lot een geweldig aanbod, hij mocht kiezen in welk deel hij mocht gaan wonen, waar hij zijn schapen mocht laten grazen. Lot mocht kiezen, zou Lot links gaan, dan zou Abram rechts gaan, zou Lot rechts gaan, dan zou Abram links gaan.

Later is er weer een beproeving voor Abram, toen ook zijn broederliefde werd beproefd, ten aanzien van zijn neef Lot. Als Lot gevangen wordt genomen, door die machtige koning Kedor Laomer.

We dienen goed te beseffen, dat Abram deze Kedor Laomer waarschijnlijk wel kende. Want die Kedor Laomer kwam uit Elam. Elam ligt helemaal aan de monding van de Tigris en de Eufraat, waar ook Ur der Chaldeeën ligt. Kedor Laomer was een machtig koning, die heel het Midden-Oosten onderwierp.

Abram kende wel het leger van Elam, dat was een geoefend leger, het waren echte krijgers. Abram's geloof werd beproefd of hij het aandurfde – uit broederliefde gedreven, met geloofsmoed – om deze Kedor Laomer te achtervolgen en hem te verslaan, om Lot te bevrijden uit handen van deze vijand.

In de vijfde plaats lezen we weer over een beproeving, namelijk de beproeving die zo menselijk is, namelijk of we inhalig worden, of we hebzuchtig zijn. Ook om onszelf de eer te willen geven. Want toen hij neef Lot had bevrijd uit handen van Kedor Laomer, dan lezen we dat de koning van Sodom komt en hem een beloning wil geven, voor het overwinnen van de heerser.

Later, in de zesde plaats wordt hij beproefd in Gen.16, door het voorstel van zijn vrouw, om Hagar tot vrouw te nemen, en zo voor nakomelingen te zorgen en een zoon te verwekken bij deze slavin. De grote vraag van Genesis 16 is, of hij nou de zaken in eigen hand zou nemen, of zou hij de zaak laten in de handen van God? Zou hij handelen naar de geest, of zou hij handelen naar het vlees?

We zien dus in Abram's leven tot dusver zes punten, waarin zijn geloof wordt beproefd. Wij kunnen daarvan leren op de geloofsweg die wij gaan. Wordt ons geloofs-karakter op de zelfde wijze beproefd?

In de eerste plaats was er dus de beproeving van de ijver van zijn geloof, toen hij geroepen werd uit Ur der Chaldeeën, toen had hij God meer lief dan zijn vaderland, had hij God meer lief dan zij verwanten.

In de tweede plaats was daar de beproeving van de toereikendheid van zijn geloof, toen hij in Kanaän kwam en daar een hongersnood uitbrak. Toen was de vraag, keek hij om naar de levende God, Die hem in al zijn behoeften zou voorzien? Op een manier zo de Heere ook het volk Israël later voorzag in de woestijn van alle behoeften, met manna, met kwakkels, met water, enz. Of liet hij zich overweldigen door de omstandigheden, en nam hij de vlucht naar Egypte.

In de derde plaats maakte hij mee de beproeving van nederigheid? Of begon hij zich wat te voelen met zijn vorderen op de weg des geloofs, en meer van Gods wegen te verstaan, meer van Gods zegen te proeven en die zegen zich ook persoonlijk toe te eigenen? Worden we daar dan trots op en gaan we ons wat voelen? Of blijven we nederig in het geloof, worden we niet groter maar juist kleiner? Willen we de minste wezen? Staan we onze zegen, die we ontvangen hebben van de Here, zo maar af, zoals Abram aan neef Lot? Willen we de minste wezen? Dezelfde dingen beleven we allemaal in ons leven.

In de vierde plaats maakte Abram ook mee de beproeving van stoutmoedigheid van zijn geloof, toen neef Lot was weggevoerd, in een soort ballingschap van Kedor Laomer. Was Abram toen zo stoutmoedig, dat hij zijn broeder niet verloren wilde laten gaan en er achteraan ging? Ben je zo stoutmoedig, dat je bereid bent in het geloof? Omdat je een broeder uit de handen van de vijand wilde verlossen? Heb je zoveel broederliefde? Ook dergelijke dingen maken we mee. Want menig broeder om ons heen, die wordt gevelde in de geestelijke strijd, die wordt om wat voor reden dan ook, meegevoerd door de tegenstander. Hij zit vast in de strik van de duivel. Zijn wij bereid om naar die ander toe te gaan en dan de strijd des geloofs te voeren en te overwinnen in Gods kracht en die ander a.h.w. los te rukken uit de handen van de duivel?

In de vijfde plaats blijkt uit de beproeving ook nog de waardigheid van zijn geloof. Als hij dan inderdaad Lot bevrijd heeft uit de handen van Kedor Laomer, gaat hij dan de eerbewijzen geven aan God? Of voelt hij zich dan heel wat en laat hij zich door de koning van Sodom zo beetnemen dat hij niet de eer geeft aan God, maar dat hij de eer opeist voor zichzelf?

Op de laatste plaats, dat zie je hier, dat is de beproeving van zijn geduld in het geloof. Zijn wij geduldig in het geloof? Zijn wij in ons leven geduldig om op de Here te wachten, dat Hij Zijn Woord vervult, op Zijn tijd, op Zijn wijze? Of kunnen we op een moment niet langer wachten en nemen we de zaak in eigen hand? Het is leerzaam daarop te letten, om ook goed te letten op de omlijsting van deze beproeving. Want daar kunnen we veel van leren. Het gaat steeds gepaard met hoogtepunten in Abram's leven.

Als Abram uiteindelijk uit Ur der Chaldeeën vertrekt en via Haran in het land Kanaän komt, brak daar een hongersnood uit. Mooi is dat, uiteindelijk geef je je gewonnen, je gaat verder in het geloof. Het duurt jaren, maar uiteindelijk kom je daar waar de Here je roept, je bent gehoorzaam en dan breekt er een hongersnood uit. En het bijzondere is dan, dat Egypte als verlokking ook dichtbij is, en die verlokking kan in al je noden voorzien.

Abram valt in die verlokking en komt bij de Farao. Maar goed, als hij dan uiteindelijk weer vertrekt en terug komt in Kanaän, dan ontstaat daar onmiddellijk de strijd tussen broeders, tussen de schaapherders van Abram en die van Lot.

Als later Abram Lot bevrijdt uit handen van Kedor Laomer en hij gezegend wordt door de koning van Salem, Melchizedek, en zoveel zegen ontvangt, dan staat daar meteen voor hem de koning van Sodom. Hij wordt verzocht om niet God de eer te geven, maar de eer voor hemzelf op te eisen. Weer een beproeving!

Ook wonderlijk hier in Genesis 15 en 16, juist nadat God nota bene met Abram een verbond sluit en die wondervolle belofte doet t.a.v. zijn zoon en t.a.v. zijn nageslacht, en dat hij ook in dat land zal wonen, dan lezen we hier ook over die subtiële verzoeking van zijn vrouw. Het lijkt erop alsof wij hier een patroon zien. Het lijkt wel of wij hier een algemene stelregel zien in de wegen van Gods handelen met ons: Als God ons eerst zegent, ons dingen uit het Woord openbaart, ons rijk maakt in Hem, dan worden we direct daarna beproefd. Dan wil de Heere in ons hart zien, of we ook in de praktijk in die zegeningen gaan staan, en het van Hem verwachten!

Als we kijken naar Salomo, wanneer Salomo mag kiezen wat hij eigenlijk wil hebben, dan kiest Salomo, dan bidt Salomo voor wijsheid. Zijn gebed wordt verhoord en hij ontvangt ook wijsheid. Direct daarop wordt die gave beproefd, in die kwestie van die twee moeders, die bij hem komen, met dat ene kind. En allebei eisen ze als moeder zijnde dat kind op. Allebei zeggen ze dat kind is van mij. Dat is een moeilijke kwestie.

Zo is het zelfs ook met de Heiland, dertig jaar groeide de Heere Jezus op in Nazareth bij Jozef en Maria. Dan opeens dat moment, dat Hij in het openbaar moet gaan optreden. Voor dat openbaar optreden wordt Hij gedoopt in de Jordaan door Johannes de doper. Bij die doop daalt de Heilige Geest als een duif op Hem. Dan begint Zijn openbare dienst. Dat lees

je in Mark.1:9-13:

- ♣ “En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazareth in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen. 10 En terstond, toen Hij uit het water opsteeg, zag Hij de hemelen scheuren en de Geest als een duif op Zich nederdalen. 11 En een stem [kwam] uit de hemelen: Gij zijt mijn Zoon, de geliefde; in U heb Ik mijn welbehagen. 12 En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn. 13 En Hij werd in de woestijn veertig dagen verzocht door de satan en Hij was bij de wilde dieren, en de engelen dienden Hem.”

Direct is daar de verzoeking, direct is daar de beproeving. Het is belangrijk dat we onszelf ook die geloofsles leren in ons leven en goed leren verstaan. Want nadat de Here Zich aan ons openbaart, wanneer de Here Zich ons vergunt om Hem te leren kennen, meer van Zijn Woord te leren verstaan, dat we a.h.w. gaan wonen in dat land Kanaän, in ons hemels Kanaän, in die hemelse gewesten, waar we, de leden van het Lichaam van Christus, in de Here gezegend zijn, en we die hemelse zegeningen gaan accepteren, daaruit leven, juist dan, als we heel persoonlijk in ons leven op de Here persoonlijk gericht zijn, en persoonlijk door Hem gezegend zijn, dan moeten we op onze hoede zijn. Want dan beproeft de Heere ons direct in allerlei omstandigheden in ons leven. Dan wordt ons geloof op de proef gesteld, opdat wij zullen groeien in ons geloof. Dan wordt ons geloof beproefd op echtheid.

Hier, in Genesis 16 wordt Abram's geloof beproefd op geduld. Het is allemaal heel erg begrijpelijk, want God had gezegd in Gen. 12:2:

- ♣ “Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn.”

En in Gen.15:5:

- ♣ “Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn.”

Maar het is nu al tien jaar later, en nog steeds is Abram kinderloos, van dat nageslacht is geen sprake. Toen de Here Zijn belofte in Genesis 15 herhaalde, een belofte die Hij in Gen.12 al had uitgesproken, geloofde Abram de Here en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.

Maar nu in Gen.16, tien jaar later geloofde hij nu nog steeds in de Here, zodat de Here hem dat geloof kon toerekenen als gerechtigheid?

Wachten, geduld oefenen, dat is iets wat ons hart zo moeilijk kan. In plaats van te wachten op de vervulling van Gods belofte, wil onze eigen natuur altijd snel handelen. Dat zie bij zoveel Bijbelse figuren terug. Denk maar aan de geschiedenis van Jacob en Ezau. We weten dat aan Jacob de belofte toekwam. En wachtte hij toen op de Heere? Nee, het wachten duurde hem veel te lang. Hij, samen met zijn moeder, zag het fout gaan, toen zijn vader de zegen wilde gaan geven. Hij was bang dat het eerstgeboorte recht aan hem voorbij zou gaan.

Hij probeerde zich te verkleden als Ezau, om op die manier zijn eerstgeboorterecht te verkrijgen. Hij vond het enorm moeilijk om te wachten op de belofte van de Heere.

Zo is ook hier is Sarai het wachten moe, Sarai zei: “Zie toch de Here heeft mij niet vergunt te baren. Ga toch tot mijn slavin, misschien zal ik uit haar gebouwd worden.”

Dan zien we, dat dat Abram niet blijft staan in het geloof en niet blijft geloven in de Heere. Hij luistert niet meer naar de Here, maar laat hij zijn hoofd hangen en hij luistert naar zijn vrouw Sarai.

Je ziet hier dat de vader der volken, Abram, zondigt, door te luisteren naar zijn vrouw. Wat zien we ook alweer bij de vader der mensheid, Adam? Hij luisterde ook naar de stem van zijn vrouw Eva. Het heeft altijd fatale gevolgen, als een man veel gaat luisteren naar de stem van zijn eigen vrouw. Dat zie je keer op keer in de bijbel. Een vrouw wil vaak snel handelen, een vrouw is vaak degene, die het wachten moe is, die dan aanspoort tot handelen. En de man uit liefde voor zijn vrouw, luistert naar haar.

Zo ook hier. Het is dan ook wonderlijk hoe Sarai hier een typerend denken, een typerend handelen van een vrouw openbaart in vers 4:

- ▲ “En hij ging tot Hagar en zij werd zwanger; toen zij zag, dat zij zwanger geworden was, was haar meesteres verachtelijk in haar ogen. 5 Toen zeide Sarai tot Abram: De krenking mij aangedaan, komt voor uw rekening; ik heb mijn slavin in uw schoot gegeven, en nu zij ziet, dat zij zwanger geworden is, ben ik verachtelijk in haar ogen; de Here doe recht tussen mij en u.”

“De krenking mij aangedaan is voor uw rekening.” “Het allemaal jouw schuld”, zegt ze tegen Abram. Maar het was wel haar eigen voorstel. Abram blijft er maar rustig onder, want dat moet je doen in zo’n geval. Rustig blijven! Abram zeide tegen Sarai:

- ▲ “Zie de slavin is in uw macht, doe met haar wat goed is in uw ogen. Toen vernederde Sarai haar en zij vluchtte van haar weg.”

Gelukkig dat er in ons leven, ook in het leven van Hagar, als het door omstandigheden gedreven helemaal misgaat, en we allemaal fouten maken, en niet in het geloof blijven staan, dat dan de Here ingrijpt en dat meestal doet op een wonderlijke manier.

Want we vinden dan die Engel des Heren, die Hagar opzoekt bij de bron.

In Genesis 16:7-14 lezen we:

- ▲ “En de Engel des Heren trof haar aan bij een waterbron in de woestijn, bij de bron aan de weg naar Sur. 8 En Hij zeide: Hagar, slavin van Sarai, vanwaar komt gij en waarheen gaat gij? En zij zeide: Ik ben op de vlucht voor mijn meesteres Sarai. 9 En de Engel des Heren zeide tot haar: Keer naar uw meesteres terug en verneder u onder haar hand. 10 En de Engel des Heren zeide tot haar: Ik zal uw nageslacht zeer talrijk maken, zodat het vanwege de menigte niet geteld kan worden. 11 Voorts zeide de Engel des Heren tot haar: Zie, gij zijt zwanger, en zult een zoon baren, en hem Ismaël noemen, want de Here heeft naar uw ellende gehoord. 12 Hij zal een wilde ezel van

een mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn en de hand van allen tegen hem, en hij zal ten aanschouwen van al zijn broederen wonen. 13 Toen noemde zij de naam des Heren, die tot haar gesproken had: Gij zijt een God des aanzien; want, zeide zij, heb ik hier ook omgezien naar Hem, die naar mij ziet? 14 Daarom noemt men die put: de put Lachai-Roï; zie, hij is tussen Kades en Bered.”

Ja, wonderlijk, de Heere grijpt in. Die Engel des Heren brengt Hagar een bezoek, en Hij vraagt haar: “Vanwaar komt gij en waarheen gaat gij?” Door die kwestie aan te snijden, komt Hagar tot bekering. Want de Engel des Heren zegt haar: “Je moet terug keren naar je meesteres en je vernederen onder haar hand.” En dat heeft ze ook gedaan. Hagar is teruggekeerd, en heeft zich vernederd. Sarai was toen ook wel een beetje bedaard, en toen ze zag dat Hagar niet meer zo hoog van de toren blies, toen is dat wel weer tijdelijk in orde gekomen.

Een wonderlijke geschiedenis. We moeten altijd goed opletten waar en hoe de Here in ons leven kan ingrijpen. Want dit Bijbelgedeelte begint in vers 7-14, het begint met een bron en het eindigt met een bron.

We lezen dus dat de Heer haar aantreft bij een waterbron in de woestijn. Bij de bron op de weg naar Sur. Dit gedeelte eindigt ook met die zelfde bron. Want er staat, als de Here met Hagar gesproken heeft en naar haar heeft omgezien, dan wordt die bron daarnaar vernoemd, vers 14. Daarom noemt men die put: de put Lachai-roi (de Here ziet om). Zie, hij is tussen Kades en Bered.

Hagar was wel tot het besef gekomen, dat zij niet in de eerste plaats omzag naar de Heere, maar dat de Here naar haar omzag. Dat de Here ingreep en haar tot bezinning bracht, en zij tot bekering kwam, zodat ze weer terug kon keren naar Sarai. Het is wonderlijk dat het woord “bron” hier in vers 7 voor het eerst voorkomt in de Bijbel. “Waterbron”, dat woord wijst op de Here Zelf, Hij is de bron van het levende water, dat als iemand daarvan drinkt, hij nimmermeer zal dorsten.

Deze geschiedenis met de Engel des Heren lijkt heel veel op die ontmoeting van de Heere Jezus met de Samaritaanse vrouw in Joh. 4. Ook dat geschiedt bij een bron. In Joh.4:13 lezen we daarover, als de Heere Jezus daar met die Samaritaanse vrouw spreekt, die daar ook tot geloof en bekering komt:

- ♣ “Jezus antwoordde en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; 14 maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.”

De Here is die bron, en het is goed hier in Genesis 16 te letten op drie dingen die hier worden gezegd over die bron. In de eerste plaats lezen we in vers 7 dat die bron in de woestijn ligt. De Engel des Heren trof haar aan bij een waterbron in de woestijn, aan de weg naar Sur. In de tweede plaats, die waterbron was bij een bron, zo staat het er eigenlijk ook in het Hebreeuws:

- ♣ “En de Engel des Heren trof haar aan bij een waterbron (1e) in de woestijn, bij de

bron (2e) aan de weg naar Sur.”

Let op de herhaling in dit vers, dat hier twee keer gesproken wordt over die bron.

In de derde plaats is het bij de bron, dat de Here Zich aan Hagar openbaart, zodat Hagar die put en ook anderen die put later noemen; Lachai-Roi. Wat betekent dit nu allemaal ?

In de eerste plaats dienen we te beseffen in ons leven, dat we de Here niet vinden in de weelde van deze wereld.

We ontmoeten de Here niet als we zelf dan genieten van de wereldse genietingen en als het ons voor de wind gaat. Nee, waar ontmoeten we de Heere? De Here ontmoeten we in de woestijn, in de woestijn van ons leven. Als we zelf in een toestand komen, dat we midden in de wereld in eenzaamheid zijn weggevlucht, alleen zijn, a.h.w. teruggeworpen zijn door omstandigheden op onszelf, als wij in nood verkeren. Dan pas, in die omstandigheden, dan kunnen we soms oog hebben voor de Here.

Vaak worden we zo overweldigd door de genietingen van deze wereld en zijn we daar druk mee, dan kan de Here Zich niet aan ons openbaren. De Here wacht dan tot een moment dat we alleen zijn, zoals Hagar alleen was en gevlucht was voor haar meesteres, van Sarai en zich hier bevond in de woestijn.

In de tweede plaats vinden we de Here Jezus altijd in de woestijn bij de waterbron. Die waterbron is een type eigenlijk van het **Woord van God**, het geschreven Woord van God. Onderzoek de Schriften, want die zijn het – zegt de Heere – die van Mij getuigen. Als wij ons in de problemen bevinden en ons alleen voelen en dan oog krijgen voor Wie de Here is en Hem dan zo ontmoeten in het Woord van God of in een prediking. Dan kom je bij de bron waar de Here Zich openbaart en tot ons spreekt, zoals het in vers 13 staat:

▲ “Toen noemde zij de naam des Heren, die tot haar gesproken had: Gij zijt een God des aanzien; want, zeide zij, heb ik hier ook omgezien naar Hem, die naar mij ziet?”

Uiteindelijk wel. De Here ontmoette haar, de Here openbaarde Zich aan haar en het was van aangezicht tot aangezicht. Zij werd verrijkt en ze ging rijk weer terug naar huis. We kunnen leren van deze geschiedenis van deze Hagar, Amen.

NB: Overal waar we in Gods Woord lezen over “de Engel des Heeren”, heeft dat altijd betrekking op de persoon van de Heere Jezus Christus. Wanneer u die Bijbelgedeelten in de context leest, zal dat ook duidelijk worden.

Bijbelstudie van Broeder Denijs van Zuijlekom van 05-05-2005, op papier gezet door broeder Wieb Rodenhuis.